

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ ДонДУУ

«Державні механізми управління
природокористуванням»

Серія «Державне управління»

Том 10, випуск 134

Донецьк, 2009

ББК 20.1

Збірник наукових праць Донецького державного університету управління:
„Державні механізми управління природокористуванням”:
Серія „Державне управління”, т. 10, вип. 134. – Донецьк, 2009. – 388 с.

Засновник: Донецький державний університет управління

Редакційна рада:

Поважний О.С. – головний редактор
Пілюшенко В.Л. – заст. головного редактора
Чумаченко М.Г., Бурега В.В., Поважний О.С., Омелянчук А.І., Токарева В.І.

Редакційна колегія:

Поважний О.С. - д.е.н., Губерна Г.К.- д.е.н., Дорофійенко В.В. – д.е.н., Пілюшенко В.Л. – д.т.н., Адамов Б.І. – д.е.н., Поклонський Ф.Ю. - д.е.н., Марова С.Ф. - к.х.н., Погребняк Л.О. - к.т.н.

Розглядаються проблеми, пов’язані з регулюванням впливу господарської діяльності Донбасу на стан соціально-екологічної безпеки, з оцінкою витрат на здійснення заходів щодо запобігання забруднення довкілля, з питаннями ефективного використання матеріально-ресурсного потенціалу та особливості державного управління в умовах глобальної екологічної кризи.

Проведено моніторинг ефективності державного управління, проаналізовано значення інвестиційної політики як частини загальної політики держави, соціально-екологічні аспекти розробки цільових програм органами місцевого самоврядування у сфері природокористування.

Збірник розрахований на наукових та практичних працівників, керівників підприємств, викладачів вищої школи, аспірантів, магістрантів, студентів.

ББК 20.1
С 23

ISBN 966-7917-00-2

© Донецький державний
університет управління, 2009

ЗМІСТ

Поважний О.С., Чечель А.О. Страхування екологічних ризиків як шлях до раціоналізації використання природних ресурсів підприємствами вугільної промисловості Донецького регіону	6
М.М.Білинська Концепція кластерів в державному управлінні екологічним громадським здоров’ям	17
Стадницький Ю.І. Методологія оцінки витрат на здійснення заходів щодо запобігання забруднення довкілля на підприємстві	25
Гладченко Т.Н. Моніторинг ефективності государственного управления	39
Гіюмська О.М., Поповиченко Г.С. Екологічні аспекти ефективного використання матеріально-ресурсного потенціалу	49
Ярошева О.І., Погребняк Л.О., Романенко І.Д. Державне управління в умовах глобальної екологічної кризи	54
Тараненко Т.С. Принципы совершенствования государственной поддержки инноваций	63
Подгорный В.В. Экологическая составляющая государственного регулирования в Украине: проблемы и пути их преодоления	73
Зось-Киор Н.В., Ковнеров А.В. Стратегия технологического развития экологического сельского хозяйства	90
Шафоростова М.Н. Развитие инструментов государственного механизма недропользования в Украине	97
Грищенко І.І. Аналіз сучасних проблем екологічного управління в Україні та світі	106
Каїра З.С., Іванова О.В., Авдєєва В.М. Обґрунтування державного регулювання екстерналій	112
Стародубцев С.Є. Стан та проблеми інноваційно-інвестиційної діяльності суб’єктів України у галузі стійкого розвитку і охорони навколишнього середовища	117
Сметанин Р.В. Аспекти формирования политик децентрализации государственного управления в Украине	125
Камышов В.К. Концепция экологического менеджмента на современном этапе развития экономических отношений	133
Шестаков В.І., Карпенко Ю. А., Бородавко К. І. Економіко-екологічні аспекти поводження з твердими побутовими відходами	144

Кошова Г.О. Методичні аспекти управління ресурсозбереженням на макро- та мікроекономічному рівнях	149
Новосяд В.В. Количественная оценка децентрализации в республике Беларусь	157
Максимова Т. В. Инвестиционная политика как часть общей экономической политики государства	167
Діденко Н.Г. Виклики світової кризи і державна влада: українські виміри та проблеми	177
Васильєва О.І., Бойко О.П. Доручення виборців в системі соціально-економічного розвитку регіону	192
Шапоренко О.І. Основні напрями трансформації системи соціального забезпечення регіону	204
Шавиркін Б.Б. Формування регіональних систем забезпечення інформаційної безпеки	213
Стойка А.В. Розвиток соціальної інфраструктури: механізми вдосконалення	221
Шклярська І. Професійне пенсійне страхування як елемент пенсійної системи держави	231
Осипова Г.М. Моделювання впливу стану сфери культури на соціально-культурні процеси в Україні	239
Сотникова О.Б. Соціально-економічні аспекти розробки цільових програм органами місцевого самоврядування у сфері природокористування	247
Шестаков В.І., Храпач Н.Л., Коробей Н.О. Стан соціально-економічної безпеки України	254
Бурик Н.О. Економічні важелі управління промисловою безпекою	263
Шестаков В.І. Старичков В.М., Коробей Н.О., Шевченко О. М. Господарська діяльність Донбаського регіону як джерело соціально-екологічної небезпеки	270
Иваницкая Н.Ф., Степанова М.Г., Зоркова Е.В., Усикова З.Л., Самойленко Т.И. Оценка факторов риска формирования экпатологии у женщин репродуктивного возраста	276
Кулис В.М., Ермаченко А.Б., Давыдова С.Ф., Пономарёва И.Б., Садеков Д.Р., Котов В.С., Дмитренко Е.А., Глухова Е.И., Чуканов П.В. Влияние пыли сложнхимического состава на неспецифическую резистентность детского населения	282

Мирона С.Ф., Бабенко К.В. Анализ воздействия автомобильного транспорта на экологическое состояние Донецкой области	393
Ткаченко Т.М. Микробиологические проблемы качества воды канала Северский Донец-Донбасс	302
Погребняк Л.А. Методы интенсификации нефтедобычи и проблемы защиты природной среды	307
Старостіна М.М., Лищенко Л.О. Екологічна оцінка впливу вугільного підприємства ВП «Шахта Міусинська» на стан водних ресурсів м. Красний Луч Луганської області	316
Гридин С.В., Шафоростова М.Н., Хохлова А.Л. Обоснование эколого-экономической эффективности использования балластных замкнутых вод	321
Діденко В.С. Управлінські аспекти впровадження нових технологій та реалізація в системі централізованого водопостачання Донецької області як фактор підвищення якості води	328
Лизоренко Н.М. Оценка экологического состояния города Енакиево и создание дендрария радиопротекторного действия на территории «Эколого-натуралистического центра ученической молодежи»	340
Коваленко В.П. Рівнева специфіка соціально-адекватного управління освітою	351
Любчук О.К. Державне управління регіональним ринком освітніх послуг: сучасний стан, напрямки вдосконалення	357

збитку безпеки суб'єктам регіону і суб'єктам зовнішнього (по відношенню до регіону) середовища;

- захист інформації, віднесеної в законному порядку до категорії конфіденційної (складовій таємниці), від погроз її витоку до недружеских дій зокрема в результаті незаконного ведення технічної розвідки та несанкціонованого доступу до інформації;
- захист інформації (незалежно від категорії доступу до неї і форми її носія) від погроз небажаних несанкціонованих і ненавмисних дій.

Вказані напрями повинні реалізуватися конкретними видами дій, виконуваними різними органами державної влади і місцевого самоврядування, підприємствами, установами і організаціями відповідно до їх компетенції.

Взаємозв'язок напрямів діяльності із забезпечення інформаційної безпеки в складності виникаючих проблем, вимагає скоординованих дій в цій сфері. Ефективна координація не може бути виконана тільки органами державної виконавчої влади. Доцільніше мати систему координації діяльності в області забезпечення інформаційної безпеки, розподілену по рівнях державного, регіонального і місцевого управління, таку, що відображає структуру науково-технічних і соціально-економічних проблем в області інформаційної безпеки.

Висновок. Таким чином, важливу складову частину державної системи інформаційної безпеки повинні складати її регіональні компоненти - регіональні системи інформаційної безпеки. Цілями таких систем є:

- проведення державної політики по питаннях ІБ в регіонах, вдосконалення організаційно-правового, нормативно-методичного, технічного і кадрового забезпечення ІБ в органах державної влади і місцевого самоврядування, підприємствах, в установах і організаціях регіону, в першу чергу, - позадержавної належності;
- координація дій регіональних державних і недержавних структур в області інформаційної безпеки;
- створення необхідної інфраструктури для організаційно-правового, нормативно-методичного, технічного і кадрового забезпечення ІБ в регіоні,

Література:

- Аммула А.А. Информационная безопасность в каналах телекоммуникаций / М.: Радио и связь, 2000. – 215 с.
- Андреев Л.А., Клименко, В.П., Филлипович. – Х.: Регион-информ, 2000. – 215 с.
- Кавун С.В. Информационная безопасность в бизнесе / С.В. Кавун: Киев. – Х.: ХНЭУ, 2007. – 408 с.
- Козлов В.А. Открытые информационные системы / В.А. Козлов. – М.: Информационная статистика, 1999. – 224 с.
- Косарев В.М. Информационная безопасность: организация защиты информации и данных / В.М. Косарев, А.Н. Петренко: Учеб. пос. – Днепропетровск: ДНУ, 2003. – 151 с.
- Ленков С.В. Методы и средства защиты информации / С.В. Ленков, Д.А. Лудков, В.А. Хорошко. – К.: Арий, 2008. – 325 с.

164.48

РОЗВИТОК СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ: МЕХАНІЗМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Стойка А.В., к.держ.упр.

Донецький державний університет управління

В статті проведено аналіз зарубіжного досвіду формування основних елементів соціальної інфраструктури і досліджена можливість його адаптації і впровадження в Україні.

В статті проведено аналіз зарубіжного досвіду формування основних елементів соціальної інфраструктури і досліджена можливість його адаптації і використання в Україні.

Актуальність. Перехід до ринку припускає створення такого соціального стандарту справедливості, у рамках якого зрівнялівка повинна замінитися

свободою самореалізації, повагою до особистої індивідуальності і підтримкою, хто власними зусиллями переборює несприятливі соціально-економічні обставини. На зміну загальній соціальній політиці повинна прийти політика соціальної цільової підтримки тих громадян, доходи яких знаходяться нижче встановленого гарантованого рівня. Ефективна соціальна політика вимагає аналізу логічного ланцюга від виникнення і розвитку соціальних потреб до їх задоволення. Підкреслюючи пріоритет держави в вирішенні соціальних проблем, варто зводити до мінімуму роль громадських інститутів, а також самого працівника в забезпеченні особистого соціального захисту. Особливе значення це має для бізнесові, тому доцільно звільнити його від дестимулюючого податкового тягарю. Також потрібні розробка і комплексна реалізація програм стабілізації, припинення структурної перебудови економіки. При цьому головною силою, що протидіє становленню і розвитку ринкових відносин в Україні, є влада, як економічна і політична, що породжує несправедливість в економічних відносинах, що суперечить ідеї створення соціально орієнтованої ринкової економіки [1, с. 318].

Проблеми соціального захисту і розвитку соціальної інфраструктури в Україні в працях висвітлюють такі зарубіжні і вітчизняні вчені, як: Ж.Безп'яточко [2], С.Кадомцева [3], Ю.Михеева [4], С.Наумова [5], К.Опрітова [6], Й.Шумпетер [7]. Однак і за часів сьогодення не втрачає актуальності доцільність аналізу перегляду світового досвіду в сфері соціального захисту. Таким чином зокрема в статті ставиться аналіз зарубіжного досвіду відносно впровадження заходів соціального захисту населення, які формують соціальну інфраструктуру. Результати дослідження можливостей застосування саме таких заходів в Україні. Досягати мети пропонується на підставі вирішення наступних задач:

- аналіз основних складових соціальної інфраструктури;
- розробка пропозицій відносно удосконалення соціальної інфраструктури в Україні.

Викладення основного матеріалу. Соціальний захист населення – це багатогранне поняття в економічній науці. Як продукт ринкової економіки, воно відноситься до категорій не тільки соціально-трудових, але і розподільних відносин.

Соціальний захист є специфічним товаром, на який існує попит споживачів, у виробництві якого зобов'язане втручатися держава.

На нашу думку, соціальний захист являє собою комплекс заходів щодо усунення причин соціальних ризиків, оцінки можливого впливу на них на різних етапах прояву, а також забезпечення соціальних гарантій відповідно до економічних умов суспільної системи. Тому що головною складовою механізму соціального захисту є регулювання величини заробітної плати, то збільшення останньої слід розглядати як фактор відтворення і стимулювання робочої сили, що викликає зростання споживчого попиту і пошуків пропозиції праці.

Аналіз ролі соціальних факторів у функціонуванні економіки України дозволив виявити латентні зміни, а саме: кризу ціннісних орієнтацій у суспільстві; зміну мотивів (орієнтирів) економічної активності соціальних суб'єктів; відсутність встановленої нової системи норм, соціальної відповідальності в суспільстві; вплив економічних криз на ціннісних уявленнях і появу адаптаційних установок.

Реорганізація соціального захисту повинна здійснюватися на основі розподілу функцій між соціальним страхуванням і соціальною допомогою, переведення соціального забезпечення на принципи соціального страхування. Тому головною проблемою задачею формування ефективного механізму соціального захисту є розмежування двох юридично незалежних економіко-організаційних підсистем: соціального страхування і соціальної допомоги, остання використовується в тих випадках, коли важко чи неможливо застосувати соціальне страхування. Варто відзначити, що в умовах ринкових відносин характер і зміст соціального забезпечення не змінюється, але перетворюється його максимальне залучення державних коштів на утримання і розвиток установ соціально-культурного призначення обсяг і умови гарантування. При цьому факторами, що визначають рівень соціального забезпечення, є джерело, механізм і схема фінансування соціальних заходів.

Сучасний механізм забезпечення соціальних гарантій визначається специфікою самих гарантій, а також їхніх об'єктів. Забезпечення страхового захисту починається від різних ризиків будується на функціонально-страховому підході – по

схожості потреб, що задовольняються, і специфіці правового регулювання "соціальне страхування" – це перетворена форма заробітної плати, що має "відстрочене споживання" і основна її функція – відтворювальна. Ці громадяни покликані вирішувати питання про "ступінь" і "обсяг" своєї соціальної захищеності. При цьому сплатою страхових внесків забезпечуються не приватні інтереси застрахованих, але і публічні інтереси, які пов'язані з реалізацією принципу соціальної солідарності.

Проведене дослідження дозволяє констатувати, що частка існуючих соцстрахування в розвинених країнах дорівнює приблизно 60–70% усіх витрат на цілі соціального захисту і 10–20% ВВП [6, с. 83]. Відповідно до цього проєктується єдиної системи соціального страхування України на юридично і господарсько незалежні цільові страхові фонди (створення яких повинно забезпечуватися на рівні галузі) дозволить:

по-перше, полегшити і раціоналізувати взаємини зі страхувальними організаціями, оскільки специфічні особливості різних видів страхування можуть бути типізовані на галузевому рівні, де вони істотно диференційовані;

по-друге, сприятиме підвищенню ролі особистих нагромаджень і особистої відповідальності індивіда, а також ролі і соціальної відповідальності приватного сектору економіки.

Крім того, повинний бути гарантований юридичний і економічний суверенітет соціальних фондів, що дозволяє їм розміщувати резервні й інші тимчасово вилучені кошти на фінансовому ринку. В межах цієї системи можуть створюватися холдингові компанії, що займаються підприємницькою діяльністю для досягнення соціально значущих цілей. Відповідно критеріям ринкового господарства з метою забезпечення результативності соціальних заходів доцільно надавати підприємствам можливість розпоряджатися своїми страховими внесками, а також переглянути можливість участі сторін у формуванні джерел фінансування соціального забезпечення напряму більш пропорційного розподілу відповідальності.

Світовий досвід свідчить про те, що соціальна ефективність ринкового механізму перетворень неможлива без ефективної системи державного регулювання

і розвитку соціальної інфраструктури. Це передбачає розробку нових механізмів державного управління з використанням стратегічного планування і формування структури, розмірів і вектора еволюції базових елементів соціальної інфраструктури.

У довгостроковому вимірі соціальна інфраструктура повинна забезпечити у регіонах України відтворення трудового потенціалу з орієнтацією на міжнародні норми і стандарти щодо якості життя населення. Це припускає пошук оптимального поєднання інвестування основних галузей соціальної інфраструктури державними (через бюджет) і недержавними організаціями, підприємствами, і громадянами.

Названі обставини обумовлюють потребу формування діючого механізму державного управління, запуску ринкових важелів, а також забезпечення ефективної соціальної політики (рис. 1).

Розглядаючи докладніше пропонований механізм формування соціальної інфраструктури (рис.1), доцільно відзначити, що державне регулювання соціальної інфраструктури являє собою систему методів і стимулів, за допомогою яких держава через організаційно-економічні механізми бере участь у ринкових процесах у сфері прав суб'єкта ринкових відносин, забезпечуючи стабільний розвиток соціальної інфраструктури. Головною метою державного регулювання розвитку соціальної інфраструктури України є:

забезпечення державної підтримки розвитку соціальної сфери на рівні, який гарантує можливість населенню одержувати послуги в розмірах, що гарантують нормальні умови життєдіяльності;

роздержавлення соціальної сфери і діяльності її установ, що повинно здійснюватися тільки за умови впровадження тут ринкових відносин, які не викликають шкоди суспільству.

Будучи складовою макроекономіки, соціальна інфраструктура складається з певної кількості специфічних функціональних галузей таких як [5, с. 107]:

охорона здоров'я, головною метою якої є охорона здоров'я і життя людей шляхом надання медичних послуг, і медичне страхування;

освіта, метою діяльності якої є надання людям рівних прав і можливостей одержання освіти, відповідної роботи і справедливої оплати праці;

культура, метою якої є залучення людини до сучасних засобів культурного духовного і фізичного розвитку населення;

соціальна допомога, метою якої є доведення до споживачів відповідних соціальних гарантій, надання допомоги тим, хто її потребує;

побутове обслуговування, торгівля і громадське харчування, діяльності містяться у наданні відповідних послуг і доведенні до споживачів послуг побуту і товарів народного споживання;

житлово-комунальне господарство, метою якого є поліпшення житлових умов забезпечення і експлуатація житлового фонду;

соціальне страхування, головною метою якого уявляється захист мінімальних інтересів громадян.

На наш погляд, варто відзначити, що система соціальних послуг потребує перетворень за тих обставин, що змінюються потреби людей, тож змінюватись і соціальні послуги, метою яких є задоволення цих потреб. Під розвитком соцпослуг у суспільстві стає одним із пріоритетних напрямків соціальної політики щодо поліпшення життя інвалідів, їхньої реабілітації й догляду. Для досягнення цієї мети, соціальні послуги мають бути наближеними до людини і спрямованими на задоволення її потреб.

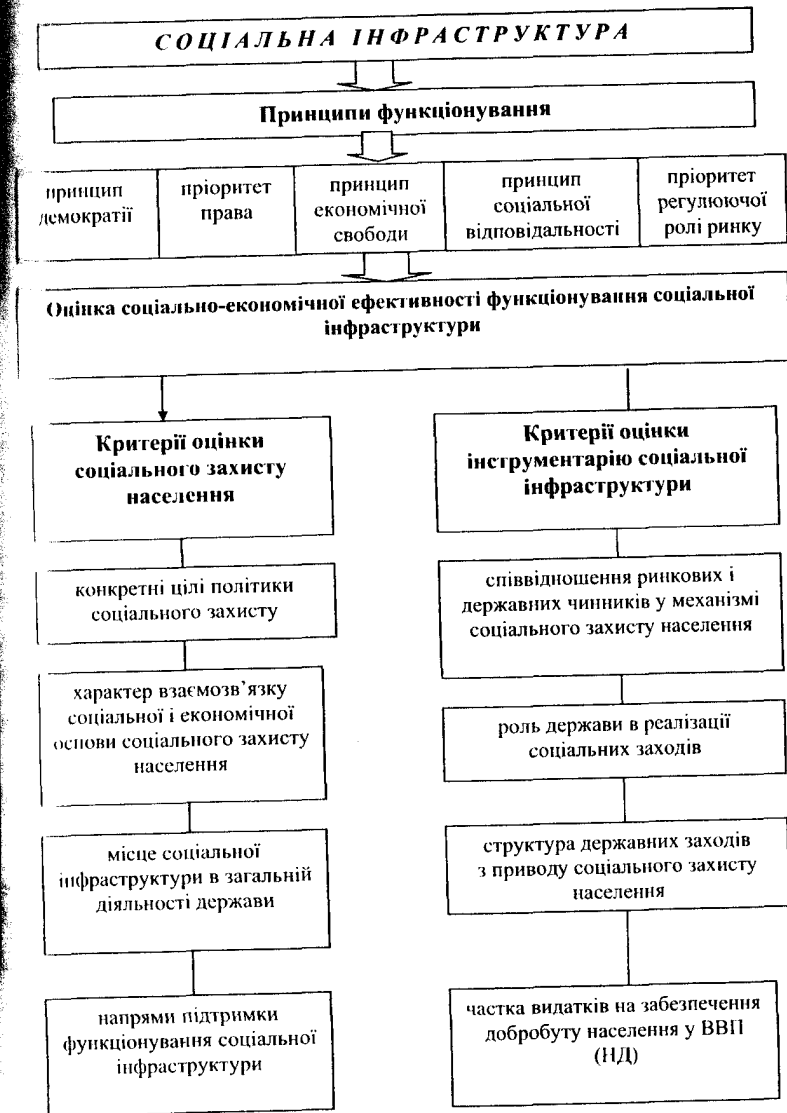

Рис. 1. – Пропонований механізм формування соціальної інфраструктури

Також потрібно відзначити, що діяльності органів місцевого самоврядування та організацій соціокультурних у громаді, в тому числі інноваційних, бракує ефективного фінансування, зумовлено:

незначними обсягами бюджетного фінансування, недосконалістю механізму трансфертів фінансових ресурсів держави на рівень територіальної громади, недостатньою податковою базою, зокрема місцевих податків та зборів, недосконалістю законодавства щодо прав органів місцевого самоврядування та місцевих держадміністрацій організувати послуги у громаді, розробити нормативи, стандарти;

надмірною залежністю місцевого самоврядування від рішень центральної виконавчої влади, зокрема в питаннях планування послуг та формування соціальних служб, формування і виконання місцевих бюджетів;

відсутністю чіткого розподілу функцій у системі соціокультурних послуг державної влади, місцевого самоврядування та надавачами послуг;

недооцінкою ролі громадських, благодійних, релігійних організацій та місцевих ініціатив у впровадженні у громаді соціальних та реабілітаційних послуг для інвалідів.

Підкреслимо, що доцільно делегувати певні повноваження державної місцевого самоврядування з організації соціокультурних послуг у громаді. Це сприятиме покращенню планування соціокультурних послуг, враховувати потреби в них, попит, особливості тощо.

Поряд із цим розвиток системи соціальних послуг на рівні місцевої громади може забезпечити:

цільову спрямованість, поглиблення адресності, покращення якості послуг людей з інвалідністю;

ефективність розподілу та використання ресурсів завдяки кращому реагуванню на потреби людей;

чіткий взаємозв'язок між коштами, які сплачують платники податків і рівнем послуг, які надаються у громаді за рахунок цих коштів;

сприятливі умови для надання соціокультурних послуг недержавними суб'єктами.

На основі здійсненого аналізу існуючої соціальної інфраструктури можна визначити деякі рекомендації стосовно впровадження комплексу заходів, спрямованих на створення умов розвитку мережі соціальних послуг у громадах, а

визначити пріоритетні завдання у системі соціокультурних послуг, спрямованих на децентралізацію згідно з принципами Європейської соціальної хартії;

прискорити прийняття Концепції реформування системи соціальних послуг, передбачає децентралізацію, впровадження нових стандартів соціокультурних послуг, пріоритетним соціальному замовленню на місцевому рівні;

розробити рекомендації щодо внесення змін до бюджетного законодавства, зокрема законів «Про місцеве самоврядування», «Про соціальні послуги», «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії», «Про об'єднання громадян»;

розробити стандарти забезпечення громадян соціальними послугами у громаді на основі для визначення зобов'язань місцевого самоврядування та фінансового планування бюджетної забезпеченості видатків місцевих бюджетів на соціокультурні послуги;

запросити громадським організаціям інвалідів вносити пропозиції до Верховної Ради, Кабінету Міністрів щодо удосконалення системи соціокультурних послуг для інвалідів, розвитку місцевого самоврядування;

просити науковим установам і вузам надати першочергову увагу підготовці фахівців з соціокультурної роботи, системи соціокультурних послуг, в тому числі з управління соціокультурними послугами у громаді;

розробити заходи закупівлі соціокультурних послуг у недержавних суб'єктів за рахунок бюджетних коштів, направлення інвалідів за бажанням до недержавних закладів соціокультурних та комунальних.

Головним завданням соціальної інфраструктури є задоволення різноманітних потреб населення, забезпечення його благами і послугами. Сам структурний склад соціальної інфраструктури виявляє, що вона покликана надавати кожній людині реальну можливість укріплення здоров'я, підвищення кваліфікації, вдосконалення якості життя і тим самим поліпшення свого статусу в суспільстві. Саме через соціальну сферу можливе забезпечення цілого напрямку впливу на процес

фізичного і духовного розвитку людини. Реалізація вищевведених можливостей у найбільшому ступені залежить від ресурсного потенціалу країни і від розміру витрат матеріальних коштів, які виділені суспільством на розвиток і вдосконалення соціальної сфери. Таким чином соціальна інфраструктура у ринковому господарстві повинна бути дієвим інструментом соціального захисту і забезпечення населення.

Висновки. Соціальна ефективність ринкових перетворень неможлива без ефективної системи державного регулювання, створення і розвитку соціальної інфраструктури. Державне регулювання соціальної інфраструктури являє собою систему методів і стимулів, за допомогою яких держава через організовані економічні механізми бере участь у ринкових процесах на правах суб'єкта ринкових відносин, забезпечуючи стабільний розвиток соціальної інфраструктури.

Перехід до ринку припускає створення такого соціального стандарту справедливості, у рамках якого зрівнялівка повинна замінитися свободою самореалізації, повагою до особистої індивідуальності і підтримкою тимчасовими власними зусиллями переборює несприятливі соціально-економічні обставини таких обставин з метою підвищення ефективності соціальної інфраструктури запропоновано механізм її формування (рис.1), який повинен вирішувати головне завдання задоволення різноманітних потреб населення і забезпечення його благосамості послугами. Реалізація проаналізованих можливостей у найбільшому ступені залежить від ресурсного потенціалу країни і від розмірів матеріальних і грошових коштів, які виділені суспільством на розвиток і вдосконалення соціальної сфери. Таким чином соціальна інфраструктура у ринковому господарстві повинна бути дієвим інструментом соціального захисту і забезпечення населення.

Література

1. Шумпетер Й. Теория экономического развития. / Пер. с нем. А. Автономов и др. Общ. ред. А.Г. Милейковского. – М.: Прогресс, 1989 – 445 с.
2. Безп'ячук Ж. Україна – в сірій зоні людського розвитку // Тижневик «Слово просвіти». – №. 47 (372). – 23-29 листопада 2006 р.

3. Кадомцева С.В. Экономические основы системы социальной защиты. – М.: Экономика, 2001. – 423 с.
4. Михеева Ю. Социальная защита // Экономист. – 2003. – №8. – С.69-74.
5. Наумова С.А. О подходах к построению философско-социологических моделей трудовой мотивации // Ключевые вопросы социологии труда. – М.: Наука, 2001. – 136 с.
6. Опрітова К.А. Державне регулювання розвитку соціальної інфраструктури. – Хрків, 2005.

ДК 368.914

ПРОФЕСІЙНЕ ПЕНСІЙНЕ СТРАХУВАННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПЕНСІЙНОЇ СИСТЕМИ ДЕРЖАВИ

Шклярська І. здобувач

Національна академія державного управління при Президентові України

В статті пропонується концепція організації професійного пенсійного страхування в Україні з метою здійснення ефективної діяльності по розвитку професійного пенсійного страхування посредством учета ключевых факторов в рамках реформируемой пенсионной системы.

У статті запропоновано концепцію організації професійного пенсійного страхування в Україні з метою здійснення ефективної діяльності з розвитку професійного пенсійного страхування за допомогою обліку ключових чинників в рамках пенсійної системи, що реформується.

Актуальність теми дослідження. Протягом останніх десяти років реформа пенсійної системи в Україні декларується як одне з першочергових завдань соціальної політики. Це зумовлено тим, що існуюча пенсійна система не відповідає потребам суспільства.

Збірник наукових праць
Донецького державного університету управління

„ДЕРЖАВНІ МЕХАНІЗМИ УПРАВЛІННЯ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯМ”

Серія „Державне управління”

Том X, випуск 134

Матеріали доведено мовою оригіналу
Матеріали, що публікуються, відображають точку зору авторів, яка може не збігатися з думкою редколегії збірника.
При цитуванні або частковому використанні тексту публікацій посилання на збірку обов'язково.

Відповідальний за випуск: **Погребняк Л.О.**
Технічний редактор: **Бурик Н.О.**

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 1106 від 5.11.2002 р.

Підписано до друку 21.12.2009 р. Формат 60x84 1/16.
Ум. друк. арк. 23,00. Друк лазерний. Зам. № 644. Накл. 350 прим.

Надруковано в ТОВ «Цифрова типографія»
Адреса: м. Донецьк, вул. Челюскінців, 291а, тел.: (062) 388-07-31, 388-07-30